(K psímu životu je třeba jen voda a chléb)
Hans seděl na botníku v předsíni, hleděl do očí malému pejskovi, jehož někteří předkové jistě byli foxteriéři, a žvanil jak evangelický farář. Tato žvanivost nijak nesouvisí s intenzitou jejich duševního života. Je to zbytnělý atribut, který s sebou vlečou jako hrb podobně jako katolíci svou pověrčivost a příchylnost k jakékoliv autoritě, nad níž se dá načmárat jakás takás svatozář. (Michail Afansjevič Bulgakov – Psí srdce)

Ne že by mi katolíci byli proti mysli, vlastně jsem proti nim nic neměl, ale místo zlatého křížku se mi celý život houpala na krku vrbová píšťala. Shodou okolností mi ji vyřezal farář Křižánek, když jsem ještě jako malej usmrkánek chodil každou neděli ministrovat.
Bylo mi šest, první zimu se krčil ve školních škamnech a záviděl zrzavému Jankovi, když klečel na hanbě v koutě, protože mu tam bylo od kamen hezky teplo. A taky jsem záviděl řeznickému synkovi od nás z ulice, protože měl psa. Mít psa byla zkrátka v mých očích ta největší výhra a to tisíckrát větší, než porazit všechny kluky v kuličkách a jít domů s kapsama plnýma hliněnek.

Však jsem už několikrát doma naznačoval, že bych psa chtěl, jenže mé přání se nesetkalo s pražádným nadšením. Po každém naléhání jsem byl vystrčen ze dveří s mým malým bratrem. No ano, s Pepánkem...
Pepánkovi byly tři roky a prozatím neprojevil žádnou vlastnost, která by se dala v našem přátelském vztahu využít. Hlasitým brekotem za plotem nás prozradil, když jsme kradli u Švejnarů hrušky, žaloval na mne, že jsem upil tatínkovi pivo ze džbánu a že si roztrhnul kalhoty, když jsem ho nutil lézt po stromě. V porovnání se psem se jevil jako tvor neužitečný, v některých případech až škodný. Proto tyto pokusy umlčet mou touhu po psovi trávením volných odpolední s bratříčkem nemohly míti valného účinku. Ba naopak. Posilovaly mé naléhání na nebohé rodiče a historie, ta je plná příkladů, že neustálý nátlak jednoho dne povede ke kýženému účinku.
Bylo tehdy čerstvě po vysvědčení a maminka měla na sobě ty krásné červené šaty s bílými puntíky, které jí tatínek koupil na jarmarku ve městě. Ten oblečen ve sváteční košili nesl v natažených rukou krabici tak, aby se neušpinil. Když na mě z té staré krabice od bot vykouklo štěně, stal jsem se nejšťastnějším klukem na světě. Pepánek tehdy sice vyrostl z batolecí

neužitečnosti, ale na hrušky už jsme ho s sebou nikdy nevzali.
Můj první pes umřel krátce poté, co jsem odešel na studia. Prý smutkem, protože často sedával na zídce u cesty a díval se směrem na Hradec, kde jsem strávil báječná študácká léta. Tatínek ho zahrabal pod holovouským malináčem v našem sadu a já si na něj pokaždé vzpomněl, když jsem ta jablka na podzim česal a ukládal do sklepa na zimu.
Náš kostel mezitím změnil faráře, ale píšťala měla pořád stejný zvuk, když jsem na ní doprovázel kluky drnkající na sladký dřeva Niagáru. Pepánek chodil do měšťanky a po večerech cvičil na housle úplně jiné skladby než ty, co roznášely naše tulácké duše po lesích. Jednou na jaře, bylo ještě světlo, když jsme mazlavým rolím táhli od vlaku, se k nám přidal jeden pajdavej a vůbec mu nevadilo, že v našich tornách jsou jenom skývy doma ukradeného chleba a nějaká ta padančata, co jsme sebrali u plotu.
Jeho předkové jistě byli foxteriéři, protože takový kožich mohl velmi dobře sloužit místo rejžáku k drhnutí podlahy. Tu by ovšem majitel takového psa mohl drhnout značně nepravidelně, protože kožich si odpajdal a připajdal kdy uznal za vhodné. S železnou pravidelností se ovšem dostavoval přede dveře každý pátek očekávaje můj odchod na nádraží. Naučili jsme se s jeho nezávislostí žít a schovávali jsme kosti od oběda zabalené v novinovém papíře ve spíži, dokud se pod oknem neozval štěkot. Psí ilustrace mého sladkého vandráckého života zmizela stejně něčekaně, jako se objevila. A píšťala pískala truchlivě baladu o psí duši...
Pepánek byl na studiích, když jsem nastoupil jako výpravčí na malém nádražíčku, kde každé léto tiše opadávaly žíznící pelargonie a jednou za rok vypuklo pozdvižení, když přišel telegram, že přijede drážní inspekce na kontrolu. Tou dobou už jsem v malém bytě v nádražní budově nořil každý večer svůj obličej do bujného dekoltu své dívky a vychutnával rozkoše života ve dvou. A stejně tak, jako jsem malý nezbedník žadonil u rodičů, i u jejích sladkých rtů vonící Niveou vyslovil jsem nesčetněkrát prosbu, abychom do našeho skromného domova pořídili psa. Historie nezalhala ani tentokrát.
Do nádražního bytu přibyl malý bílý špic s neustále ubzíkanýma očima, který však jaksi přilnul více k mé drahé polovičce než ke mně. Mrzela mě ta zrada tím víc, že svobodou vonící páteční odjezdy s kamarády ve vagonech plných kytar stávaly se čím dál vzácnější. Stále více jsem ale pozoroval jeho příchylnost k autoritě, která z mé ženy vyzařovala ponejvíc právě v těch okamžicích, kdy jsem chvatně balil poslední patku z chlebníku chystaje se s tornou zmizet do lesů, zatímco ona bubnovala nazlobeně prsty o kredenc. Postupem času se k mé hrůze synchronizovaly dokonce jimi vydávané zvuky v době mých příchodů a odchodů. Když jsem se ale jednou vrátil z práce, zarazilo mě nezvyklé ticho. V bytě jsem našel jen z části vymazanou Niveu a rozcupovaný výtisk Rodokapsu, kde na obálce hledí Vinetou, náčelník Apačů, na červenající obzor prérie. Víc nic, oba byli pryč. Přes tuto smutnou zkušenost nezahořkl jsem na ani na jedno plémě a po několika měsících na chlapských večeřích z konzervy se v malém nádražním bytě opět začala podávat poctivá domáci strava.
Má druhá žena byla dobrota sama, ale o psu nechtěla ani slyšet. I poukoušel jsem historii napotřetí a nutno dodat, že opět úspěšně. Ovšem z oboustranného pokoušení byly nakonec přírůstky dva a na svatého Václava se nám narodil syn. Kříženec jezevčíka a bůhvíčeho přijal tuto skutečnost s bohorovným klidem. Ve své lenosti dokonce dokázal situace promptně využít a obsadil drátěný košík pod kočárem, který krom spěšného vykonání potřeby odmítal opustit. Když jeho špalíkovité nožky vypověděly službu, nechával se spolu s bezedným košem dětských plen nosit po schodech. Když mu vypovědělo službu i jeho srdce, nastalo v mém životě na čas psí vzduchoprázdno.
Na obojek pověšený v komoře už dlouho padal prach a všechny psí chlupy z gauče už byly

dávno vyluxovány, když můj syn prvně vyslovil stejné přání, jako tehdy já. Prostě mít psa. Jelikož nám nebylo přáno žádného „pepánka“, kterým bychom mohli syna uchlácholit, nebylo zbytí. Společně jsme jedno červnové odpoledne vybrali v útulku nový přírůstek. Přírůstek odešel spolu se synem za hlasem jeho srdce; byl to koneckonců jeho pes a mně chyběl zase kousek duše k té malicherné lidské spokojenosti. Jako když si dáte po obědě vídeňskou kávu a k uplné dokonalosti nedělního odpoledne vám chybí hořická trubička, nebo větrník.
Když umřela Marie, zůstal jsem opuštěn ve svém dvoupokojovém nádražním bytě a pískání rychlíků odměřovalo mou samotu na snesitelné etapy. Je zajímavé, jak dlouho trvá člověku přemoci sám sebe a obstarat si to, co mu chybí. Hladový pes jde a sežere to, co mu přijde jako první pod čumák. Pes...však víte který, jde za první hárající fenou ve vsi. Osamělý pes se přidá k prvnímu člověku, kterého potká.
Už jsem si dlouho nevázal kravatu...mám jenom dvě, podle toho, kterou ze dvou košil si ze své skříně vyberu. Sako už mi taky nesedí tak jako dříve, nějak mi podivně visí na ramenou a knoflík těžko dopínám přes břicho. Jenom tam uvnitř, pod špatně padnoucím sakem a stokrát vyžehlenou škrobenou košilí mi chybí pořád to samé...
Bratr Pepin se chtěl sejít na oběd, ale já nemůžu. Pan podnikatel musí počkat, protože mám důležitou schůzku, na kterou už se pár týdnů připravuju. Vůbec bych nepřeháněl, kdybych po těch letech řekl, že jsem zasloužilým adeptem na Srstkovu plaketu. A tak stojím před holovouským útulkem a šoupu naleštěnýma polobotkama ve štěrku. Vevnitř to štěká a kňourá, já koukám psíma očima přes štěrbiny dřevěných vrat a doufám, že tam na mě nebude těch psí duší až moc... _____

Pavla Slepičková - Pavlís
Trapsavec 2011